

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem A., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 21.12.2011 proti rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/8, 360 21 Karlovy Vary, ze dne 8.12.2011 č.j. X o doplatek na bydlení,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 8.12.2011 č.j.: X a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Aš, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, č.j.: X ze dne 2.11.2011 se z r u š u j í** pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že zákonem č. 366/2011 Sb. došlo i ke změně zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, takže s účinností od 1.1.2012 je žalovaným **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen **MPSV**), na něhož přešla působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad Karlovarského kraje (dále jen **KÚ**), který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. 1), jehož rozhodnutí ze dne 8.12.2011 bylo žalobou napadeno.

Včasnou žalobou datovanou 21.12.2011 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2011 č.j. X, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Aš, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen **MěÚ**), č.j. X vydané dne 3.11.2011, jímž v souladu s §§ 66, 33, 34, 35 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**), nebyla žalobci přiznána dávka pomoci

v hmotné nouzi doplatek na bydlení upravená v uvedeném zákoně, o níž požádal dne 5.10.2011, protože žalobce vedený od 7.3.2011 v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání pobírá příspěvek na živobytí od 8.3.2011 ve výši 2.020,- Kč (měsíčně), od července 2010 příspěvek na bydlení, který byl vyplacen v měsíci říjnu 2011 ve výši 2.863,-Kč a za nájemní formu bydlení na základě nájemní smlouvy na dobu určitou od 26.2.2011 do 25.2.2012 měsíčně hradí nájemné ve výši 3.800,-Kč, v němž jsou započteny i služby, o čemž předložil doklad o úhradě ubytování za měsíc srpen 2011 v uvedené výši; dále byl citován § 35 zákona.

Žalobce v žalobě mimo jiné uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí KÚ ze dne 8.12.2011 se nezakládá na právnickém odůvodnění a vůbec se nezabývá jeho námitkami, jde o rozhodnutí proti správnímu řádu, nedodržující právní rámec, jsou mu odepírána základní práva a je diskriminována jeho osoba. Závěrem žalobce navrhl vydání rozsudku, jímž bude rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení pro nezákonnost a překročení správním orgánem zákonem stanovené meze a jejich zneužití.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 20.3.2012 souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání a závěrem navrhl zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 5 s.ř.s., neboť důvodem pro nepřiznání dávky bylo zjištění, že žalobce není osobou v hmotné nouzi, a tím nejsou naplněny základní zákonné požadavky upravené v ust. § 33 a násl. zákona a napadená správní rozhodnutí byla vydána po důkladném vyhodnocení všech právních i skutkových okolností konkrétního případu; odkázáno bylo na důvody uvedené v odůvodnění napadených správních rozhodnutí. (*K zaslanému vyjádření žalovaného se žalobce nevyjádřil.*)

Ze správního spisu zaslaného KÚ soud zjistil, že jeho obsah nesplňuje náležitosti stanovené v § 17 odst. 1 správního řádu (**zákon č. 500/2004 Sb.**), jelikož neobsahuje všechny nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí stanovené zejména v § 50 odst. 1 správního řádu, tudíž není zřejmé, jak mohly správní orgány ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a přitom pečlivě přihlídnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci; mimo jiné jsou v něm založeny následující písemnosti:

- žádost žalobce ze dne 5.10.2011 o doplatek na bydlení
- kopie dokladu o zaplacení ubytování žalobcem dne 19.9.2011 za září 2011 ve výši 3.800,-Kč (firma Z. L., A.)
- prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech žalobce ze dne 5.10.2011 (žalobce je nemajetný)
- informace o užívaném bytu ze dne 5.10.2011 (nájemní bydlení, výše nájemného 3.800,- Kč)
- protokol ze dne 5.10.2011 s vyjádřením žalobce: „*Bydlím v ubytovně a služby jsou započteny v celkovém nájemném 3.800,- Kč.*“
- kopie nájemní smlouvy ze dne 11.2.2011 uzavřené mezi žalobcem a Z. L. a K. L. (nájem na dobu určitou, nájemné 3.800,- Kč, pokoj č. 24 v domě A.)
- kopie oznámení Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Karlových Varech, kontaktní pracoviště Aš, o přiznání dávky státní sociální podpory žalobci ze dne 1.8.2011 – příspěvek na bydlení ve výši 2.863,- Kč od 1.7.2011 do 30.6.2012

- potvrzení Úřadu práce ČR ze dne 1.11.2011- žalobce pobírá příspěvek na bydlení ve výši 2.863,- Kč
- rozhodnutí MěÚ ze dne 2.11.2011 a odvolání žalobce ze dne 7.11.2011
- rozhodnutí KÚ ze dne 8.12.2011, které bylo doručeno žalobci dle doručenkyně dne 20.12.2011 (pr. moc dne 20.12.2011).

Rozhodnutí MěÚ ze dne 2.11.2011 vypravené dne 3.11.2011 napadl žalobce včasným odvoláním, protože dle něho je matoucí a jsou špatně vyložena zákonná ustanovení týkající se výpočtu dávky, je zcela scestné a postrádá logiku. Dle žalobce je výše doplatku na bydlení určena tak, aby po zaplacení odůvodněných nákladů na bydlení (nájmu, služeb s bydlením spojených a nákladů za dodávku energií) zůstala osobě částka živobytí, a do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává nájemné až do výše cílového nájemného; žalobce dále vytkl MěÚ, že v rozhodnutí je uvedeno, že předložil doklad o úhradě ubytování za měsíc srpen, namísto správného údaje, že se jednalo o měsíc září.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 8.12.2011 popsál KÚ průběh řízení a mimo jiné uvedl, že v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího vydání rozhodnutí nezjistil pochybení MěÚ při vydání rozhodnutí o nepřiznání dávky doplatek na bydlení. Dále uvedl, že podmínkou nároku na doplatek na bydlení je mimo jiné získání nároku na příspěvek na živobytí a nárok na příspěvek na bydlení. Žalobce sice v měsíci říjnu 2011 splnil zákonem stanovené podmínky pro nárok na dávku doplatek na bydlení, tato mu však dle zákonného výpočtu vychází v záporné výši, proto mu nelze dávku přiznat, protože odůvodněné náklady na jeho bydlení v rozhodném období činily 1.292,- Kč, příjem činil 0,- Kč, příspěvek na živobytí činil 2.020,- Kč, částka jeho živobytí činila 2.020,- Kč (Výpočet: $(0,- \text{ Kč} + 2.020,- \text{ Kč}) - 1.292,- \text{ Kč} = 728,- \text{ Kč}$), tedy 728,- Kč je částka nižší než částka živobytí, takže s přihlédnutím k příspěvku na bydlení za předchozí kalendářní měsíc (září), který činil 2.863,- Kč (Výpočet: $(1.292,- \text{ Kč} - 2.863,- \text{ Kč}) - (0,- \text{ Kč} + 2.020,- \text{ Kč} - 2.020,- \text{ Kč}) = - 1.571,- \text{ Kč}$) je zřejmé, že v měsíci říjnu 2011 žalobce sice splnil zákonem stanovené podmínky pro nárok na dávku doplatek na bydlení, tato mu však dle zákonného výpočtu vychází v záporné výši, a proto mu nelze dávku přiznat.

Dále žalovaný k odvolacím námitkám žalobce především uvedl, že institut cílového nájemného je v zákoně v § 34, dle něhož do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává nájemné až do výše cílového nájemného a dále, že výše cílového nájemného se stanoví v období do 31.12.2010 jako součin cílové hodnoty měsíčního nájemného platné pro daný kalendářní rok, stanovené podle zvláštního právního předpisu, a podlahové plochy bytu. Proto není možné v měsíci říjnu 2011, tj. po 31.12.2010, hodnotit nárok na dávku doplatek na bydlení s ohledem na § 34 zákona, tzn. že do odůvodněných nákladů na bydlení již nelze započítávat nájemné až do výše cílového nájemného. Po uvedeném datu se musí vlastníci bytů, které již nadále nepodléhají regulaci nájemného podle zákona o zvyšování nájemného, dohodnout s nájemci bytů o výši nájemného.

Protože Ministerstvo pro místní rozvoj dosud nemá k dispozici objektivní údaje o výši nájemného v jednotlivých regionech, městech a obcích, bylo na základě metodického vedení MPSV doporučeno pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi do doby, než bude k dispozici mapa výše „v místě a čase obvyklého nájemného v jednotlivých regionech, vycházet z výše „v místě a čase obvyklého nájemného“. Pokud nájemné doložené osobou převyšuje toto nájemné v místě a čase obvyklé, doporučuje se pak započítat pro účely stanovení výše dávek

pomoci v hmotné nouzi právě nájemné v místě a čase obvyklé. Pro účely porovnání se nájemné vypočte: započitatelná podlahová plocha x nájemné v místě a čase obvyklé na 1m² podlahové plochy. V této věci vzhledem ke skutečnosti, že žalobce obývá byt s podlahovou plochou, která je podprůměrná, je mu započítávána při stanovení nákladů na bydlení plocha 38 m², která je používána při stanovení nákladů na bydlení v rámci státní sociální podpory (v případě, že byt obývá jedna osoba). Nájemné v místě a čase obvyklé v obci Aš pro byt typu obývaného žalobcem činí 34 Kč/m² a stanoví se takto: 34 Kč x 38 m² = 1.292,-Kč. Přestože žalobce dokládá nájemné ve výši 3.800,-Kč/měsíčně, pro stanovení výše dávky doplatku na bydlení se mu započítává nájemné v místě a čase obvyklé, tzn. 1.292,- Kč měsíčně, jelikož dle žalobce výše jeho měsíčního nájemného činí 3.800,- Kč, výše měsíčních úhrad za služby spojené bezprostředně s užíváním bytu činí 0,- Kč a žádné jiné náklady na bydlení neuvedl, jsou proto zohledňované nájemné a odůvodněné náklady na bydlení totožné, tj. částka 1.292,- Kč. Také bylo upřesněno, že MěÚ žalobce doložil doklad o úhradě ubytování za měsíc září 2011 a nikoli srpen 2011.

V dané věci se jedná o dávku upravenou v §§ 33 až 35 zákona, ve znění účinném do 31.12.2011 (Hlava II - Doplatek na bydlení):

§ 33 Podmínky nároku na doplatek na bydlení

(1) Nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení byl

a) jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24), nebo

b) příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24).

(2) Za nájemce bytu se pro účely tohoto zákona považuje též nájemce obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu.

(3) Podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí a nárok na příspěvek na bydlení podle zvláštního právního předpisu. Doplatek na bydlení lze přiznat, s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům, také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby nebo společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby nebo společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí osoby nebo společně posuzovaných osob. Nárok na doplatek na bydlení nevznikne, pokud osoba bez vážného důvodu odmítne možnost levnějšího přiměřeného bydlení, o které je povinna požádat obec, v níž má trvalý pobyt. Ustanovení věty třetí se nepoužije u osob starších 70 let a u osob obývajících byt zvláštního určení, byt v domech zvláštního určení a byt, na jehož úpravu byl poskytnut příspěvek podle zvláštního právního předpisu, pokud je osobou nebo společně posuzovanou osobou, již byl tento příspěvek poskytnut, obýván. Obec, v níž má osoba trvalý pobyt, je pro tento účel povinna příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi na jeho vyzvání sdělit, zda ji osoba o přidělení méně nákladného přiměřeného bydlení požádala, zda osobě nabídka takového bydlení ze strany obce učiněna byla a zda tato nabídka byla osobou akceptována.

(4) Není-li příspěvek na živobytí poskytován, činí částka živobytí osoby její existenční minimum. V případě, že je osoba společně posuzována s dalšími osobami (§ 2 odst. 1), činí jejich živobytí součet existenčních minim osob, které nejsou nezaopatřenými dětmi, a součet životních minim nezaopatřených dětí.

(5) V případech hodných zvláštního zřetele může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osobu užívající jinou než nájemní formu bydlení. Ustanovení odstavce 3 věty první a třetí a odstavce 8 v tomto případě neplatí.

(6) Nárok na doplatek na bydlení má bez splnění podmínek uvedených v odstavcích 1, 3 a 8 nezletilé nezaopatřené dítě, které je v plném přímém zaopatření ústavu (zařízení) pro péči o děti nebo mládež nebo které žije v náhradní rodinné péči, na které přešlo vlastnictví nebo nájem bytu a dítě nemá dostatečný příjem nebo majetek k úhradě odůvodněných nákladů na bydlení.

(7) Splňuje-li podmínky nároku na doplatek na bydlení více osob, náleží doplatek na bydlení jen jednou, a to osobě určené na základě dohody těchto osob. Nedohodnou-li se tyto osoby, určí orgán pomoci v hmotné nouzi, které z těchto osob se doplatek na bydlení přizná.

(8) Doplatek na bydlení lze poskytnout pouze tehdy, jestliže osoba užívá byt, jehož je vlastníkem nebo nájemcem, v obci, v níž je hlášena k pobytu podle zvláštních právních předpisů.

V § 34 je stanoveno:

(1) Do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává

a) nájemné až do výše cílového nájemného a pravidelné úhrady za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu, popřípadě obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení; úhradou služeb bezprostředně spojených s užíváním bytu, případně obdobnou vlastnickou formou bydlení, se rozumí úhrada za ústřední (dálkové) vytápění a za dodávku teplé vody, za úklid společných prostor v domě, za užívání výtahu, za dodávku vody z vodovodů a vodáren, za odvádění odpadních vod kanalizacemi, za osvětlení společných prostor v domě, za odvoz tuhého komunálního odpadu, za vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou, popřípadě další prokazatelné a nezbytné služby související s bydlením, a

b) úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá.

(2) Výše cílového nájemného se stanoví v období do 31. prosince 2010 jako součin cílové hodnoty měsíčního nájemného platné pro daný kalendářní rok, stanovené podle zvláštního právního předpisu, a podlahové plochy bytu.

(3) Výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií se stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad.

(4) V odůvodněných případech lze navýšit částky zjištěné podle odstavců 2 a 3 až o 10 %. Za odůvodněný případ se považuje zejména dlouhodobá nemoc osoby a vyšší spotřeba z důvodu těžkého zdravotního postižení.

(5) Nárok na výplatu doplatku na bydlení nevznikne v kalendářním měsíci, pokud průměrný měsíční příjem osoby nebo společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) za 3 předcházející kalendářní měsíce byl vyšší než trojnásobek životního minima osoby nebo společně posuzovaných osob.

§ 35 Výše doplatku na bydlení

Výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na kalendářní měsíc, sníženou o příspěvek na bydlení náležející za předchozí kalendářní měsíc, a částkou, o kterou příjem

a) osoby (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí osoby.

Soud považuje za vhodné připomenout, že obsah zákona o hmotné nouzi není naprosto jednoznačný i srozumitelný a to nejenom občanům, kteří s ním přicházejí do kontaktu pouze jako žadatelé o dávku, což se snaží napravit MPSV vydáváním četných metodických pokynů, které však nejsou závaznou právní normou a umožňují i několikery výklad.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech pomoci v hmotné nouzi *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.*).

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 *s.ř.s.* je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Podle § 75 odst. 1 *s.ř.s.* při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. *v této věci k datu 8.12.2011.*

Ústního jednání konaného u zdejšího soudu dne 31.10.2012 se nezúčastnil žalobce ani žalovaný, který se písemně omluvil, a souhlasil s jednáním v jeho nepřítomnosti.

K otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí se vyslovil Nejvyšší správní soud (dále jen *NSS*) rozšířeným senátem v *usnesení ze dne 19.2.2008, č.j. 7Afs 212/2006-74*, v němž uvedl, že: „*je nepřezkoumatelné takové rozhodnutí odvolacího správního orgánu, pokud rozsah provedeného správního přezkoumání nenalezne odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu*“. K otázce přezkoumatelnosti správních aktů se vyjádřil NSS také v *rozsudku č.j. 7Afs 1/2010-53 ze dne 4.2.2010*, v němž v návaznosti na shora citované usnesení rozšířeného senátu konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor soudu, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit*“.

Nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí, která je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, zjišťuje soud ex offo. K učinění takového závěru soudem není zapotřebí namítání nepřezkoumatelnosti žalobcem; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004). V této věci se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí KÚ z důvodů uvedených v žalobě a nekonkrétně namítal nepřezkoumatelnost, když za konkretizaci nelze považovat citaci metodického pokynu.

Soud se zabýval předmětnou žalobou v rámci vymezeném obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2011 i na základě žalobních bodů uvedených v žalobě a shledal ze strany rozhodujících správních orgánů taková pochybení, která odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí. ***Napadené rozhodnutí KÚ i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ totiž vykazuje vady, pro které je nesrozumitelné, tedy i nepřezkoumatelné, ač dle vyjádření žalovaného byla vydána po důkladném vyhodnocení všech právních i skutkových okolností konkrétního případu.*** Rozhodnutí MěÚ ze dne 2.11.2011 je nesrozumitelné a tedy i nepřezkoumatelné, jelikož v této věci jsou ve správním spisu založeny potřebné rozhodné podklady avšak *kromě toho nejdůležitějšího, na jehož základě žalovaný stanovil výši odůvodněných nákladů na bydlení žalobce ve výši 1.292,-Kč s ohledem na nájemné 34,-Kč/m² v místě a čase obvyklé v obci Aš pro byt typu, který žalobce obývá.* KÚ místo toho, aby v odvolacím řízení zrušil odvoláním napadené rozhodnutí MěÚ ze dne 2.11.2011 a věc mu vrátil, se snažil napravit zjištěná pochybení, což se nepodařilo, takže i rozhodnutí KÚ bylo shledáno jako nesrozumitelné, tudíž nepřezkoumatelné. Rozhodnutí nejsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu (*náležitosti rozhodnutí*), dle něhož se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. *Odůvodnění rozhodnutí v této věci nemá totiž oporu v obsahu správního spisu, jelikož neobsahuje údaje, kdy a u koho byly zjištěny rozhodné skutečnosti ohledně nájemného v místě a čase obvyklé v obci Aš potřebné pro zjištění odůvodněných nákladů na bydlení žalobce. Rovněž není zřejmé provedení kontroly výpočtu dávky doplatek na bydlení, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí KÚ, když žádný takový výpočet nebyl obsažen v rozhodnutí MěÚ ani ve správním spisu. Důvod nepřiznání požadované dávky MěÚ není vůbec konkretizován, pouze je uvedeno, že tak bylo rozhodnuto vzhledem k výše uvedeným skutečnostem.*

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2011 i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ ze dne 2.11.2011 zrušil pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.), protože rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. *Příslušný správní orgán* v této věci po zajištění rozhodných skutečností pro zjištění odůvodněných nákladů na bydlení žalobce *vydá nové rozhodnutí*, jehož výrok i obsah bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a i s dostatečně vyjádřeným shora citovaným názorem zdejšího soudu (např. lze využít i

skutečnosti známé z úřední činnosti, ale musí být ve správním spisu uvedeny). Dle názoru soudu je nutné, aby si všechny rozhodující správní orgány uvědomily, že je nezbytné, aby všechny rozhodné skutečnosti byly obsaženy ve správním spisu, protože na jejich základě je rozhodováno o žádostech občanů, tj. žadatelů a tyto podklady jsou základem pro samotné rozhodnutí. Bez základních podkladů je totiž každé takové rozhodnutí potencionálně nepřezkoumatelné.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto *výrokem II. rozsudku*. Žalobce byl úspěšný, takže má nárok na náhradu nákladů vynaložených v soudním řízení, ale žádné náklady řízení nepožadoval, a správní orgán nemá nárok na náhradu nákladů ze zákona (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. října 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně